

Uhrilahja

Fae Jokela

Uhrilahja

Fae Jokela

Uhrilahja

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Fae Jokela

Kustannustoimitus: Fae Jokela

Kannen suunnittelu: Fae Jokela

Laulut: Serafima Jolkkonen & Fae Jokela

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-0326-0

Rakkaalleni,
joka poimi minut kadunkulmasta
ja saattoi pimeydestä valoon.

1. Elävien virsi

Anna pois mielesi, aikasi, kielesi

Se päivä oli synkkä ja harmaa, kuten kaikki muutkin päivät. Tuuli toi vuorilta tuhkan hajun jopa metsäpolulle, jolla Caure käveli. Tuoksu sekoittui näivettyneiden puiden ummehtuneisuuteen ja pöllähteli kuivasta maasta kenkien alla.

Siitä oli aikaa kun hän oli viimeksi lähtenyt Yönkodin kaupungista. Siellä merituuli jätti jälkeensä vain suolan tuoksun.

Länteen kulkevat pilvet lupasivat huomiseksi sadetta. Hän toivoi, että palvelija muistaisi avata veden keräimet kotona, jos sadetta riittäisi Yönkotiin asti.

Caure ei tiennyt kuinka pitkään viettäisi täällä Mustavuoren varjossa. Jos huhut olivat valhetta, hän lähtisi jo seuraavana aamuna takaisin. Jos ne pitäisivät paikkansa...

Mustana vaaniva metsä avautui hänen edessään paljastaen siimeksestään ikiaikaisen kirkon.

Patinan kirkoksi sitä kutsuttiin ennen. Muutama vuosi sitten papitar Patina oli nimetty rintamakarkuriksi, koska ei ollut suostunut jättämään kirkkoaan ruvetakseen parantajaksi armeijaan. Viimeksi kun Caure oli hänestä kuullut, hän oli vielä etsimässä Surujen Tornia.

Nyt kirkko seisoi tyhjänä ja elottomana lukuunottamatta sitä piirittäviä hiljaisia korppeja. Korpit lupasivat jumalattaren suojelusta seuraajilleen papittaren lähdettyäkin.

Sisältä kaikui parahdus ja Caure kiiruhti askeleitaan pienen hautuumaan lävitse kohti ovia. Vielä vuosien jälkeenkin hän tunnisti tuon äänen.

Hän avasi ovet ja veren haju tunkeutui hänen tajuntaansa ennen kuin hän näki nokiseen alushameeseen pukeutuneen naisen alttarin edessä. Tämä sytytti kynttilöitä tärisevin käsin, kuin ei olisi huomannut veren tahrivan hamettaan ja jalkojaan.

Suru ja myötätunto saivat Cauren painamaan päänsä ja hänen huulilleen muodostui jo rukous, joka pyytäisi Korppiäitiä johtamaan vastasyntyneen sielun lepoon.

“Uskallakin surra minun lastani, Surun Murtama”, nainen alttarilla sihaiti, vaikka ei katsonutkaan miehen suuntaan. “Hän on vielä elossa. Auta minua, en saa häntä ulos.”

Caure kurtisti kulmiaan, mutta asteli lähemmäs. Hän hylkäsi viittansa kirkon kivipenkille naisen vaatteiden vierelle ohi kulkiessaan.

Viimein nainen kääntyi ja Caure näki paljasta rintakehää ja käsivarsia koristavat haavat, veitsellä viilleyt. Altтарin uhrikulho oli täynnä verta. Läheltä hän näki myös lopen uupuneen naisen, tärisevät lihakset ja kylmän hien naisen iholla.

Elathrinnin iholla. Se oli naisen nimi, vaikka viimeksi tämä kalpea, mustahiuksinen nainen oli ollut vahva, lihaksikas ja teräväsilmäinen.

Nyt hän oli vain kalpea varjo itsestään. Tummat läikät hänen silmiensä alla kertoivat, että hänen olisi pitänyt olla jo tuupertuneena lattialle, mutta siinä hän vielä istui.

“Loitsit itsesi jaksamaan”, Caure arvasi ja polvistui naisen viereen. Hän riisui takkinsa ja levitti sen lattialle Elathrinnin alle, jotta saattoi painaa tämän makaamaan sen päälle. Elathrinn valahti makuulle kuin nukke, jonka langat leikattiin.

“Jos menetän yhtään enempää verta...” Elathrinnin ei tarvinnut jatkaa. Caure oli parantaja hänkin.

“Minä autan”, hän lupasi. Puhdas helpotus Elathrinnin kasvoilla sai Cauren melkein tuntemaan syyllisyyttä valkoisesta valheesta. Kyllä hän Elathrinnia auttaisi. Lapsi piti saada ulos, oli se elävä tai kuollut, mutta jos Cauren piti heidän kahden välillä valita, hän valitsisi aina Elathrinnin.

Caure ei ollut kättilö, mutta hänen sukujuurensa olivat taanneet hänelle kattavan parantajankoulutuksen Yönkodin pääpapittaren palveluksessa. Korppiäiti saattoi olla kuolemanjumala, mutta uuden elämän johdattaminen tähän maailmaan oli silti yksi arvostetuimmista tehtävistä, joita papisto suoritti.

Kun Elathrinnin voimat viimein pettivät ja kirkko kaikui hänen huudoistaan, Caure viilsi haavoja omiin käsivarsiinsa ja pakotti naisen jaksamaan. Pakotti hänet ponnistamaan vielä kerran, pakotti hänet hengittämään ja pakotti hänen sydämensä hakkaamaan.

Ja täällä – korppien piirittämänä, kuolleiden kirkossa, – syntyi Elathrinnin lapsi.

Elathrinn makasi Cauren takin päällä huohottaen ja hikoillen, kun Caure katkaisi napanuoran ja nosti pienen – liian pienen – tyttölapsen käsivarsilleen.

Eloton, kuten niin monet muutkin tähän maahan syntyneet.

Hän toivoi, että Elathrinn olisi menettänyt tajuntansa. Silloin Caure olisi saattanut haudata lapsen, ennen kuin Elathrinn tokenisi kyselemään sen perään.

Elathrinn katsoi Caurea ja lasta mustat silmät himmeinä ja väsyneinä.

“Hän ei itke”, hän sanoi kuiskaustakin hennomalla äänellä, “anna hänet minulle.”

Elathrinn nosti täriseviä käsiään kohti lasta. Caure epäröi, mutta hänellä ei ollut sydäntä kieltää äitiä pitelemästä vastasyntynyttä lastaan, eloton tai ei.

Elathrinn vaikersi kun Caure laski tytön hänen rinnalleen. Tytön iho viileni pelottavaa vauhtia.

“Kaiken olen sinulle antanut”, Elathrinn itki kun silitti lapsen pientä päätä, “ja kaiken antaisin uudestaan, mutta sinun on itse siihen tartuttava. *Hengitä.*”

Caure sävähti loitsun voimaa. Hänen oma sydämensä sykähti kun hän veti henkeä loitsun komentamana.

Elathrinn sen sijaan kalpeni ja hänen kätensä hervahtivat lapsen ympäriltä, kun viimeisetkin voimanrippeet jättivät hänet.

“Elathrinn!” Caure huudahti ja syöksähti tukemaan häntä, ettei nainen löisi päätänsä lattiaan. Tämä hengitti vielä, vaikkakin heikosti.

Myös tyttölapsi veti henkeä ja purskahti sitten lohduttomaan itkuun. Se oli korvia ja sydäntä särkevä virsi, jonka vain elävät tunsivat.

Lapsi hengitti vielä seuraavanakin päivänä, ja kuin ihmeen suomana niin hengitti myös Elathrinn. Caure valvoi Elathrinnin vierellä syöttäen ja juottaen häntä. Niillä vähillä voimilla jotka Caure häneen valoi, Elathrinn syötti lasta.

Järjestely ei kestäisi kauaa, sen Caure tiesi. Jommankumman voimat pettäisivät pian ja jos se olisi Elathrinn, lapsi seuraisi perässä. Se oli syntynyt keskosenä ja kaikki tiesivät, etteivät keskoset eivät eläneet pitkään. Caure olisi tehnyt Elathrinnille palveluksen jos olisi vinynt lapsen metsään varjoille, kuten oli tapana.

Hän ei kuitenkaan tehnyt niin.

Kolmantena päivänä hänen oli pakko lähteä kirkosta ja suunnata kohti Velhokenraalin armeijan leiriä. Ruoka oli siellä kallista, mutta vaihtoehtoja ei ollut.

Teoriassa hänellä oli kapteenin arvonimi, vaikka hän vastasikin nykyään suurimmaksi osaksi vain Yönkodin toiminnasta, ei niinkään

armeijan toimista. Se kuitenkin tarkoitti yhä, ettei kukaan voisi kieltäytyä myymästä hänelle.

Leiri oli kuin kuhiseva muurahaispesä. Syy kuului useiden sotilaiden huuilta: yksi luutnantti oli pitkällä tehtävällään eksynyt uudelle ja oudolle alueelle, kauas nimettyjen omilta alueilta. Leirissä kiersi vihreä oksa, jonka hän oli tuonut mukanaan.

Vihreä toistui puheissa haikeaan sävyyn. Kovin moni ei ollut täällä ikinä nähnyt vihreää. Caure oli itsekin kiinnostunut kuulemaan kuka oli ollut niin tyhmänrohkea, että päätyi rajan toiselle puolelle, mutta nyt sille ei ollut aikaa.

Kokki myi pitkin hampain hänelle kitkeriä juureksia ja teurastetun hevosen lonkan. Caure pakkasi ne huolella laukkuunsa. Hajun hän peitti yrteillä, ettei houkuttelisi petoja luokseen kun palaisi kirkolle.

Elathrinn ei kuitenkaan ollut enää yksin.

Jo toisen kerran muutaman päivän sisään Caure saapui verenhajuiseen kirkkoon.

Kaksi sotilasta seisoi ovella. Toinen piteli kasvojaan; kämmenen alta vilkkui viiltohaava, josta pulppusi verta.

Elathrinn seisoi lähellä alttaria takanaan lattialla itkevä tyttölapsi, jonka ääni kaikui seinistä.

“–kuolee kuitenkin ennen kuin talvi saapuu”, haavoittunut sotilas sanoi ääni vihasta kiehuen. Elathrinn kohotti tikariaan.

“Heität turhaan hukkaan ruokaa ja tarvikkeita, joita sinun pitäisi papittarena antaa muille kuin itsellesi”, toinen yhtyi mielipiteeseen. “Lapsi on jo varjoille luvattu tai se ei olisi syntynyt niin kiireellä.”

“Yritä uudestaan niin vien toisenkin silmäsi”, Elathrinn lupasi. Hänen jalkansa tärisivät, mutta käsi joka piti tikaria koholla oli vakaa. Kalpeudesta ja tummista varjoista huolimatta siinä seisoi taas se Elathrinn, jonka Caure tunsu. Kaunis, voimakas Elathrinn.

Sotilaat murisivat, mutta kun Caure astui lähemmäs, he vaikenivat.

Caure voisi kertoa heille Elathrinnin lumonneen lapsen elämään. Sitten lapsi vietäisiin varmasti, sillä lapsi joka ei jaksanut edes vetää henkeä avutta synnyttyään ei selviäisi täällä, vaan olisi koko ikänsä muille vaivaksi. Sitten Elathrinnin olisi pakko luopua lapsesta.

Häneltä veisi aikaa parantua ja kerätä voimansa, mutta niin hän tekisi. Elathrinn oli sotilas ja selviytyjä.

Silti Caure vaikenä ja asettui järjenvastaisesti Elathrinnin taakse. Hän oli itsekäs mies, ja jos Elathrinn kuitenkin selviäisi tästä ja muistaisi Cauren seisonen takanaan, kenties hän viimeinkin harkitsisi muuttavansa Yönkotiin. Cauren kartanoon. Tyttökin saisi tulla, jos olisi vielä hengissä.

Sotilaat nurisivat, mutta kääntyivät ja poistuivat. Elathrinn valahti Caurea vasten voimattomana. Hetken he seisoivat toisiaan vasten kuten olivat seisseet monia kertoja ennenkin. Tyttölapsi tuntui aavistavan vaaran väistyneen, kun rupesi kitisemään levottomasti. Seuraavana hetkenä Elathrinn oli jo hyssyttelemässä lasta. Tikari putosi lattialle kalahtaen, unohdettuna.

“He eivät ole viimeisiä jotka tulevat lapsen perään, jos sinun kapteenisi kaipaa sinua jo takaisin töihin”, Caure huomautti.

“Tiedän”, Elathrinn sanoi. Toinen vaihtoehto nousi Cauren mieleen, ehdotus nousi jo huulille:

Minun luonani olisit turvassa.

“Tarvitsen apuasi vielä muutaman päivän”, Elathrinn sanoi, “sitten menen. Olet sen minulle velkaa.”

Kenties Caure oli sen velkaa. Heillä oli takanaan monia yhteisiä vuosia, monia palveluksia. Osasta ei sopinut puhua ääneen. Caure kuitenkin epäili Elathrinnin tietävän, ettei Caure ollut tehnyt hänen edestään mitään sen takia, että koki olevansa velkaa.

Silti hän piti suunsa kiinni. Hän voisi painostaa ja pakottaa naisen ottamaan apunsa vastaan. Niin hän oli tehnyt monelle muullekin

saadakseen mitä tahtoi. Mutta Elathrinnin hän halusi vain jos Elathrinn itse tulisi hänen luokseen ja antaisi itsensä hänelle.

Nähtyään Cauren nyökkäävän, Elathrinn kääntyi takaisin lapsen puoleen ja Caure huokaisi.

Elathrinn ruokki lapsen ja Caure valmisti heille ruokaa.

Kun Caure viikon kuluttua palasi toiselta ostosreissulta kirkolle, Elathrinn ja lapsi olivat poissa. Hän viipyi seuraavan päivän siivoamassa veritahrat ja puhdistamassa kirkon, ennen kuin keräsi tavaransa ja matkasi takaisin Yönkotiin.

Se oli viimeinen kerta kun Caure näki Elathrinnin.

2. Korppien Kutsu

Valmista uhrilahja

“Sinun nimesi on Thilnerneth”, hänen äitinsä sanoi hänelle. Äiti toisti sitä usein.

“Sinun nimesi on Thilnerneth. Muista se, vaali nimeäsi kuin se olisi sydämesi. Ilman sitä olet vain varjo muiden joukossa.”

Äitiä muistellessaan Thilnerneth muisti mustat, kovat silmät. Hän muisti omat kalpeat kätensä aina tavoittelemassa äidin jalkoja, äidin käsiä, äidin kasvoja. Aina ne olivat liian kaukana, ikinä ne eivät tulleet häntä vastaan.

“Minä olen taistellut sinun puolestasi sen minkä voin”, äiti sanoi kun Thilnerneth purskahti itkuun, “ja enemmänkin. Sinun on itse haluttava taistella kaiken muun edestä. Jos minä en sinua opeta taistelemaan, ei kukaan muukaan sitä tee. Sinun odotetaan vain kuolevan.”

Mutta Thilnerneth muisti myös pimeät talviyöt kun hän makasi äidin vierellä vällyjen alla. Tuuli ja talvisudet ulvoivat ulkona. Hän muisti lämpimät kädet ympärillään, lempeät silmät ja loppumattoman rakkauden.

“Minä halusin antaa sinulle enemmän”, äiti kuiskasi yön hiljaisuudessa silittäen Thilnernethin tukkaa, “mutta voimani loppuivat kesken. Anna anteeksi, Thilnerneth.”

Seuraavan talven jälkeen äiti oli poissa ja Thilnerneth eli yksin heidän pienessä mökissään. Joka päivä metsän varjot tulivat lähemmäs ja joka päivä Thilnernethin kehoon sattui enemmän, kun nälkä yltyi.

Lopulta hänen oli pakko jättää mökki ja vaeltaa metsään etsimään ruokaa.

Osa Thilnernethistä mietti, olisiko äiti ollut kotona jos ruokaa olisikin ollut helppo löytää – vaan näin ei ollut. Thilnerneth seurasi korppien raakkumista ja saapui jonkin sitkeänahkaisen otuksen raadolle.

Jos linnut eivät olisi jo nokkineet nahkaa auki, Thilnerneth olisi jäänyt nälkäiseksi. Hän raapi ja repi pehmeää lihaa nahan alta ja pureskeli, kunnes sai nieltä. Kielelle ja kurkkuun jäi karhea tunne verestä ja raa'asta lihasta. Syötyään hänen oli pakko jättää raato ja vaeltaa etsimään vettä.

Hän muisti etäisesti jäätyneen puron, jonka pintaan äiti oli hakannut reiän talvella Thilnernethin istuessa rannalla. Silloin matka purolle oli tuntunut ikuisuuden pituiselta, joten Thilnerneth ei kummastellut, kun yö lankesi mustana varjona harmaan metsän ylle. Hän käpertyi puun juurakkoja vasten nukkumaan.

Aamulla hänen kurkkunsa oli niin kuiva, ettei hän olisi saanut ääntään kuulumaan vaikka olisi halunnutkin.

Kun hän viimein saapui pienen puron rannalle ja polvistui kömpelösti juomaan hänen saappaansa jäi kiinni mutaan.

Vastarannalla hiippaili jokin iso ja musta, Thilnerneth näki sen heijastuksen puron pinnalla. Hän ei kohottanut katsettaan. Kun he olivat kohdanneet jotain metsässä, äiti oli istunut paikallaan hievahtamatta. Niin hiljaa, että Thilnerneth luuli hänen lakanneen hengittämästä.

Hetken kuluttua musta hahmo hehkuvine silmineen jatkoi matkaansa. Niin teki myös Thilnerneth. Hän kaipasi jo kotiin, missä äiti odottaisi. Äiti istuisi mökin portaalla terottamassa oksia nuoliksi tai sitomassa niihin korpinsulkia.

Thilnerneth vaelsi takaisin metsään, mutta mökkiä ei näkynyt. Harmaa hämärä tummui mustaksi yöksi, sitten koitti taas päivä.

Thilnerneth söi pieniä sammakoita, joita löysi pienen lammen rannalta. Lammen pinta heijasti hopeisena ja vain puiden varjot antoivat ikkunat pinnan alle.

Hän joi, söi ja jatkoi matkaa.

Äiti ei vieläkään tullut vastaan, mutta ei hän ikinä tullut. Thilnernethin piti itse kävellä hänen luokseen.

Hän kompastui kuoppaan ja suutuksissaan potkaisi toisenkin saappaansa jalasta. Eihän niillä voinut kävellä ollenkaan.

Kuopan muoto sai hänet kuitenkin katsomaan sitä mielenkiinnolla.

Se oli samanmuotoinen kuin ne kuopat, joita äiti oli jättänyt lumeen ja joita Thilnerneth seurasi, kun he kävivät purolla.

Äidin jäljet.

Nälkä kurni vatsassa, mutta Thilnerneth pinkaisi silti juoksuun jalanjälkiä seuraten. Kohta hän olisi jo mökillä ja saisi viimeinkin lämmintä ruokaa, kitkeriä juuria ja makeaa kalaa.

Häntä huippasi jo, kun hän lopulta näki vaalean tulen kajastuksen puiden lomasta ja kuuli karheita ääniä, jotka puhuivat kuten äiti oli puhunut.

“Juoksuttavat kuin orjaa yhden vaivaisen oksan takia”, matala ääni nurisi pahantuulisesti. Thilnerneth kompasteli lähemmäs sydän hakaten kovemmin kaipuusta. Kyyneleet uhkasivat jo peittää hänen näkökenttänsä, mutta hän puri huultaan, ettei purskahtaisi itkuun. Piti olla hiljaa, hiljaa, etteivät hirviöt kuulisi ja tulisi hakemaan.

“Eipä ole sen enempää niitä oksia nähtykään. Luulen, että pelkkä illuusio se oli, joidenkin aatelisten juonia, että saisivat lisää miehitystä tiloilleen suojelemaan heitä varjoilta”, toinen karhea ääni vastasi huokaisten. Sekään ei ollut äidin ääni.

Thilnerneth saapui kivikkoiselle aukiolle ja näki kolmen hahmon istuvan tulen ääressä. Kalpeita miehiä, joilla roikkui mustaa rautaa korvistaan. He olivat pukeutuneet mustiin kuten jotkut niistä

Thilnerneth syntyi korppien piirittämänä
kuolleiden kirkossa.

Mustavuoren sotilasleirissä ei ole tilaa tyhjille käsille
tai orpolapsille. Ikuinen sota varjoja ja yössä vaanivia
hirviöitä vastaan vie kaiken kaikilta. Ruokaa on vähän,
lämpö on ylellisyyttä ja ystävällisyys on kallista.
Orpolapsena Thilnernethin on tyydyttävä siihen,
mitä hän saa kaivettua nuotioiden jämästä.

Kun Mustavuorelle saapuu kylmin talvi sukupolviin,
kylmettynyt orpolapsi osuu kuolemaan tuomitun kapteenin
silmään. Äkkiä kylmä ja nälkä ovat pienimmät Thilnernethin
huolista kun vaarallinen tehtävä sotkee hänet komentajien
väliseen valtakamppailuun.

